

Xavier Durringer

# Noc na ruby

(1989, přeložil Petr Christov © 2004)

Osoby:

ONA

ON

*Jednoduše zařízený pokoj, postel, židle, malá zástěna, za ní v rohu umyvadlo. Celkový dojem je dost smutný, ukazuje na špatný vkus. Jediné okno vpouští dovnitř jemné, namodralé světlo přicházející noci. Přichází vysoká světlovlasá žena, za ní jde muž, v ruce má nevelkou sportovní tašku kaštanově hnědé barvy. Položí tašku vedle paravánu a dlouze se kolem sebe rozhlíží... Svými pohyby si není zrovna jistý.*

ONA *(tiše)* Peníze polož na noční stolek.

ON Ano.

ONA Všechno v pořádku?

ON Ano.

ONA Svlíkni se...

*Ticho... Ona si bere peníze.*

*Tam v rohu je umyvadlo, tekutý mýdlo a papírový ubrousky.*

ON Ano, děkuji.

*Dlouhé ticho. On si sedá na postel, nehýbe se.*

ONA *(tiše)* Na co čekáš, jdi se umejt.

ON Ano.

ONA Nebo bys radši, drahouši, abych tě umyla já?

ON Můžu si předtím zapálit?

ONA Jestli chceš. Ale neprotahuj to.

ON Pokusím se... Nemám rád, když je cigareta moc teplá. To mi vůbec nechutná.

ONA Jak se jmenuješ?

ON ...jméno nebo příjmení?

ONA *(směje se)* Na příjmení ti kašlu. Tady nejseš na policajtech.

ON Jan.

ONA Hezký, jednoduchý.

ON Já jsem si to nevybral.

ONA To mi je jasný.

ON A vy?

ONA Můžeš mi tykat, brouku.

ON Ano... Takže ty... a ty?

ONA Je to tak lepší, ne? Už to je?

ON Ano. *(típne cigaretu)*

ONA No tak se svlíkni, zlato, čekám.

ON Jak se teda jmenujete?

ONA Lola.

ON Jste první Lola, kterou jsem v životě potkal.

ONA Tady široko daleko je jenom jedna Lola. Nemusíš snad chtít hnedka zrovna dvě.

ON Ve třech by tady bylo docela těsno.

ONA Tak fajn, pojd', máme před sebou spoustu příjemných věcí.

ON Ano.

ONA Pojd'...

ON Jak dlouho to trvá?

ONA Co?

ON Ta věc... to.

ONA Jaká věc?

ON Když se spolu budeme milovat.

ONA Milovat... *(směje se)*

ON No tak tedy když s vámi budu v posteli.

ONA Tak co?

ON Jak dlouho to trvá?

ONA Přijde na to.

ON Na co?

ONA To záleží hlavně na tobě, na mně jen tak trošku. Hlavně na tobě. Někdo tě třeba hodně hladí rukama a jiný tě zase chytaj za zadek, když se potřebujou vzchopit, jestli teda víš, co tím chci říct.

ON Ne. Aha... Promiň.

ONA Neomlouvej se.

ON Ne... Ne.

ONA Tak už jdeš?

ON Můžu ještě chvilku počkat?

ONA Na co?

ON Až se trochu uvolním.

ONA Až se trochu uvolníš.

ON Ano, madam.

ONA Zhluboka se nadechni, zavři oči. Udělej si pohodlí...

ON Já se snažím.

*Zamhouří oči a ani se nehne, sedí na kraji postele.*

ONA Seš fakt divnej.

*On otevře jedno oko.*

ON Určitě jste viděla různý ptáčky.

ONA Jo, různý ptáčky.

ON No, to se tak říká. Myslím jako, že jste musela vidět spoustu divných mužů.

ONA Je to moje práce.

ON Takže vám nebude vadit, když ještě chvilku počkám.

ONA Mně je to jedno. Úplně jedno. To je jasný, ale zkus sebou hodit.

ON Takže jak dlouho to trvá?

ONA Už jsem ti řekla, že jak kdy.

ON Jak kdy.

ONA Jak kdo. Jak kterej zákazník.

ON Aha, zákazník. Kdy mě požádáte, abych šel pryč, kdy budu muset odejít?

ONA Když se na nic nezmůžeš, tak to nebude dlouho trvat.

ON Budu muset odejít?

ONA Ano.

ON I kdyby nic nebylo?

ONA To není můj problém, musíš se snažit, chlapče.

ON S pomalým zákazníkem to trvá jak dlouho? Můžu zůstat tak dlouho, jako jeden pomalý zákazník?

ONA *(pro sebe)* To je zase terno.

ON Promiňte?

ONA Nic.

ON Ale ano, něco jste říkala.

ONA Nic.

ON Tohle je poprvé, co jdu takhle s dívkou, takže...

ONA Tak si něco přej!

ON Tak jo.

ONA No jo, měl by sis něco přát, no tak.

ON To je jako když padá hvězda.

ONA No jasně, jako když padá hvězda...

ON Už to je.

ONA Co?

ON Už jsem si přál.

ONA Fajn... Takže... tohle je teda poprvé?

ON Dřív jsem neměl, jak bych to řekl, potřebu.

ONA A teď máš potřebu... No tak sebou pohni.

ON Vlastně je to trochu jinak. Já nevím, co bych měl dělat.

ONA To ani vědět nemusíš. To je moje starost, nech to na mně... Lehni si. Tak...

ON Je mi trochu špatně od žaludku.

ONA No tak, uvidíš, že to přejde.

*Hladí ho, ale on se nenechá, není mu to příjemné.*

ON Ne, děkuji. Cítím se tak nějak divně.

ONA To je normální.

ON Není.

ONA To se stává.

ON Ne, to bude asi ta káva a ten zákusek, co jsem měl naposled.

ONA V devět večer.

ON Když potřebuješ dát něco do žaludku, tak na čas nezáleží. Je to pořád stejný. Možná to bylo to máslo, já nevím... Třeba ho nemůžu strávit.

ONA Rozhodně ti to neublíží.

ON Ne, to není, to je , to je...

ONA Tak trochu strach?

ON Ano.

ONA Malej strach to je stejný jako malej hlad.

ON Ano, to je ono. Přesně tak.

ONA Aha, takže to je pro tebe konečná.

ON Už?

ONA Jo.

ON Určitě?

ONA Že váháš.

ON Jistě.

ONA Je to nad slunce jasnější. Stavíš se zase někdy?

ON Nemůžu zůstat ještě chvíli, prosím vás?

ONA Jasně, než se oblíkneš.

ON Děkuju. Ale abych pravdu řekl, tak se mi ven vůbec nechce.

ONA Je tam hezky.

ON Tady je líp. Rozhodně tady je líp. Pokud je něco nad slunce jasnější, tak je to

tohle.

*On se tváří jako dítě.*

ONA Tak sebou trochu hod'.

ON Nemůžu najít botu.

ONA Pod postelí.

ON Nikdy nemůžu najít botu nebo ponožku.

ONA Táhle.

ON Jsem tak trochu roztržitý.

ONA Tam za tebou.

*Ona se sehne a sebere botu.*

ON Děkuju mnohokrát.

ONA Nemáš zač.

ON Ale ano, jste milá. Opravdu moc.

ONA To jo.

ON Proč nemůžu ještě chvíli zůstat?

ONA Tak hele, poslouvej, nedělej problémy, už tak jich mám dost.

ON Promiňte, omlouvám se.

ONA Nejsem sama. Jestli nejseš úplnej pitomec, tak to pochopíš.

ON To jistě.

ONA OK, kápnuls na to.

ON Když ono se zdá, že ženy nejsou nikdy samy.

ONA No tak, Jane.

ON Dokonce to vypadá, že jsou tvrdé... Já... Umíte se prát... To jsem se já nikdy nenaučil.

ONA To je v pohodě.

ON "Dům" se musí ohánět, co?

ONA Čím víc se snažíš, tím víc se musíš snažit dál.

ON Ano, ano, tomu rozumím. (*neúčastněně*) V kolik hodin končíte?

ONA V kolik hodin končím?

ON Ano.

ONA Proč?

ON Proto. Tak, ptám se.

ONA Chtěl by sis dát se mnou rande?

*Ona se směje.*

ON V kolik hodin končíte?

ONA Tady nemáme pracovní dobu. Jane, vrať se domů. Určitě tam na tebe někdo čeká.

ON Ano, to je ono, někdo na mě čeká.

*Ona ho doprovází.*

ON A co tohle?

*On vytahuje bankovky.*

ONA To jsou peníze.

ON Takže?

ONA Takže... Nech toho.

ON (*je se sebou spokojen*) Tím se najednou všechno mění, že, jsem další zákazník a mám další hodinu. Všechno se zase uklidní.

ONA Nic se nemění. Vrať se domů!

ON Ne, mám peníze. Chci zůstat s vámi.

ONA Ale třeba zas já nechci. Běž si za jinou. Na ulici jich je dost. Hele, běž za mou kámoškou, za tou Španělkou. Ta černovláska, co stála se mnou u dveří.

ON Nemám rád černovlásky a tahle měla prsa jak pumy. Já chci zůstat tady. Navíc se mi líbí vaše... vybavení. Je to jednoduché. A nejen jednoduché, ale taky hezké.

ONA Máš vkus.

ON Tak trochu.

ONA Kdyby to bylo na mně, tak bych to všechno z fleku předělala.

*Směje se.*

ON Můžu teda zůstat?

ONA Máš prachy?

ON Jasně, pokládám je na stolek.

ONA Ne, dej mi je!

ON Nedáváte slevy?

ONA Ne.

ON Dělán si legraci. Já na prachy kašlu.

ONA Fajn.

ON Je dobré, že vás nepřijdu draho na tekutém mýdle.

ONA Takže s ochranou?

ON Ano.

ONA Bude to fajn, zlato.

ON Co?

ONA Ta věc, jak říkáš.

ON To není vůbec důležitý. To je mi jedno.

ONA Co vlastně chceš?

ON Být tady.

ONA Být tady...

ON Je příjemné tady být. Vzduch je tu nabitý elektřinou, chvěje se...

ONA To je láska... a strach, jak se spolu míchají.

ON Aha...

*On se kolem sebe rozhlíží.*

ONA ...Když se podíváš na to malý červený světýlko v očích... tak ucítíš lehký větřík... jak fouká a stoupá kolem celého těla až do hlavy...

ON To je vzrušující.

ONA Dost.

ON Dost vzrušující.

ONA Hodně...

ON Hodně.

ONA Líbí se ti to?

ON Počkejte.

ONA Na co mám čekat?

ON Já nevím.

ONA Nechce se ti?

ON ...Ne zrovna teď.

ONA Nelíbím se ti.

ON Ale ano, a hodně.

ONA Takže co?

ON To není tak jednoduché.

ONA Takže, pane, pustíme se...

ON Váš pán nemá moc rád, když musí mluvit. Mluvení není dobré.

ONA No tak už nic neříkej.

ON ...Ale teď už je pozdě, už jsem toho řekl až moc. Už jsem si, jak by se mohlo říct, vybudoval vztah.

ONA Ty seš ale rychlej.  
 ON To není otázka rychlosti, ale jedinýho pohledu. A ten váš...  
 ONA Zapomeň na to, lehni si, zavři oči... A nech věcem volný průběh.  
 ON To lechtá... Nechte toho. (*začne se smát*) Promiňte, to jsou nervy.  
 ONA Fajn, nic se neděje.  
 ON To lechtání je strašný.  
 ONA Nechám tě na pokoji.  
 ON Prosím, omluvte mě, opravdu... Nemám to tam úplně v pořádku. Promiňte.  
 ONA To tam bodají jehličky, zlato.  
 ON Nemáte něco k pití?  
 ONA Vodu. Z umyvadla.  
 ON Ne, něco silnějšího na povzbuzení.  
*Nalije mu skleničku alkoholu.*  
 ONA Na... Ale ne abys mi tady zůstal!  
 ON Děkuju. Nepočítám s tím, že bych tady zůstal... Nemám rád povlečení s kytka.  
 ONA Kopretinky se ti nelíběj?  
 ON Ale ano... Ale abych pravdu řekl, tak to nejsou mé nejoblíbenější květiny.  
*Pauza.*  
 ONA A který máš rád?  
 ON Růže.  
 ONA O tom jsem ti nic neříkala.  
 ON Růže... Ani vám nemůžu říct, jak...  
 ONA Asi se budeme muset rozloučit!  
 ON Promiňte mi to, prosím vás...  
 ONA To není tvůj problém.  
 ON Promiňte, vidím, že vás moje hloupé historky vůbec nezajímají. Promiňte mi to, prosím.  
 ONA Přestaň se konečně furt omlouvat.  
 ON Promiňte.  
*On kašle.*  
 ONA Jak chceš, abych ti to rychle udělala, než půjdeš? Vyhodil bys hodně peněz za nic.  
 ON Nic... Mně stačí, když tady můžu být. To jsem vám už říkal. Vychutnávám si čas, který mi ještě zbývá ve vaší přítomnosti.  
 ONA Jenom tady být ...  
 ON A nevědět, co se stane.  
 ONA Ale já vím, co se stane!  
 ON (*znepokojeně*) Ne, ne, nevíte. Nikdy nemůžete vědět, co se stane. Nikdy.  
 ONA Půjdeš pryč.  
 ON Možná ano, možná ne.  
 ONA Co to má znamenat?  
 ON Nic. Naprosto nic.  
 ONA No tak, konec.  
 ON Mně je tady dobře.  
 ONA Jdi pryč!  
 ON Zavoláte?  
 ONA To nemám zapotřebí.  
 ON Takže?  
*On se hlasitě směje.*

ONA Takže... Možná bude lepší, když zavolám.

ON To je teď normální, člověk hned panikaří, župánek, píšťalka, postýlka, jste jak malý kuře, pevně se držíte svých bidýlek. Člověk má potřebu volat, místo aby se snažil pochopit. No tak je zavolejte!

ONA Fajn, poslouchej Jane... Je jasný, že tady je něco ve vzduchu, fajn, to bude dobrý, to se uklidní, vrať se domů...

ON Hrajeme si na mladší sestřičku?

ONA Nejsem žádná mladší ségra, ale ty mě začínáš štvát. Trhni si.

ON Dobře.

ONA Cestu znáš, ne?

ON Já půjdu, ale než odejdu, mohl bych se vás na něco zeptat?

ONA Ale honem.

ON Ano, madam.

ONA No tak prosím.

ON Tady teda pracujete?

ONA *(rázně)* Většinou... No a?

ON Nic... Nic... Ale bydlíte v Enghienenské ulici, ne?

ONA *(překvapená)* ...No a?

ON A máte tak osmiletou dcerku, která se jmenuje Markétka?

*Pauza.*

ONA Co chcete?

ON Budete mi teď vykat?

ONA Co tady chcete?

ON Zůstat tady chvíli s vámi. Můžu?

*Projde se, vezme do ruky klíč a strčí si ho do kapsy. Ona je bledá.*

ONA Nerozumím dobře tomu, na co si hrajete.

ON Tady není moc co k chápání. Chci tady zůstat. To je všechno. Chcete další prachy?

ONA Nechte si ty prachy.

ON Děkuji pěkně, ale vždyť nesmrdí.

ONA Takže co?

ON Nic.

ONA Jak víte, že...

ON Žádné otázky... A všechno bude bez problémů.

ONA Bez problémů.

ON Naprosto.

ONA Co chcete?

ON Vadí vám, že tu jsem?

ONA Ano.

ON Opravdu?

ONA Opravdu... Já už nevím. Já už nevím, jestli bude lepší, když budete tady nebo někde jinde.

ON Proč?

ONA Proč?

ON Překvapuje vás to.

ONA Tak trochu.

ON Překvapuje vás, že si chci povídat.

ONA Bylo by ti líp u baru s ostatníma, kdybyste se mohli pořádně zmalovat.

ON S ostatníma? To není vůbec tak jednoduchý, má milá.

ONA Nejsem žádná tvoje milá.

ON V pořádku, jistě, jistě.

ONA Tak už to z vás konečně vypadne?

ON Jasně že vám to povím. Jen počkejte... Víte, tady pod střechou, s někým, v teple, i když ty kytky na povlečení jsou hnusný a nejsou to zrovna růže, tak to vůbec není problém, důležitá je postel a osvětlení... Tak osvětlení a něco k pití a k jídlu... Neměla byste něco k jídlu?

ONA Neměla.

ON Ani něco malého k zakousnutí?

ONA Nikdy si to neděláš sám?

ON Jste pohostinná.

ONA Vrať se domů k mamince.

ON Ještě štěstí že jsem cestou sem koupil venku čokoládu... Dáte si?

ONA Ne.

ON Dobře, dobře, já vím. Není to bůhvíjaká značka. Máte pravdu. Není nic moc... Vyznáte se v čokoládě? Prý je to dobré při nedostatku touhy... Říkali to v rádiu, že prý je čokoláda, hlavně hořká, dobrá na nedostatek touhy. Nedáte si čtvereček hořké čokolády?

ONA Strč si ten svůj čtvereček někam!

ON Do pusy... úžasné... Držíte dietu?

ONA Přestaňte!

ON Aha, vy jste si hnedka všimla, že to není dobrá značka, s těmi obrázky uvnitř. Ty obrázky ve mně vyvolávají vzpomínky a sny. Jeden si s sebou nosím už dost dlouho. Je na něm úžasné italské jezero... fantastické... Italská jezera ztracená v drobných dólících v horách. Chcete ho vidět?

ONA Ne.

ON Nevadí, ukážu vám ho. Vidíte, tady napravo bych postavil klidný domek, celý ze dřeva, s malou verandou... Pod ní bych postavil svoje látkové křesílko, abych tam mohl odpočívat po obědě a číst noviny. Tady by bylo malé molo s malou loďkou. Miluju rybolov... to svěží ráno.

ONA Heleďte, já vám na ryby kašlu. I na to vaše molo.

ON To je hloupé, pozval bych vás totiž, abyste se mnou jela na prázdniny a opalovala se na molu. Prospělo by vám to. Nevypadáte nejlépe a jste celá bledá. Půjčil bych vám i kolo, abyste se mnou mohla jezdit na výlety. Místo jazyka rozvazuje kolo nohy.

ONA Dáte mi už konečně pokoj!

ON Na konec ano, na konec.

ONA (suše) Proč se pořád díváte na hodinky? Čekáte někoho?

ON Ne, ne, nikoho.

ONA Jestli někam spěcháte, tak můžete jít?

ON Mám dost času.

ONA Nevypadá to tak.

ON Aha.

ONA Vypadá to, že fakt na něco čekáte.

ON To by zatím stačilo.

ONA Cože?

ON Jen trpělivost.

ONA Aha.

ON Přesně tak, hodinu za hodinou, v klidu, potichoučku polehoučku, až do zítřka... Zítřka.

ONA Co zítřka?



ON Zítřek bude divný... Tomu nemůžete rozumět. Pomalu se začne probouzet další obyčejný den, auta, první autobusy. A najednou celý ten bordel, vůbec žádný zpěv ptáků na břehu jezera, nic, vůbec nic... Ze všech stran budou zvonit milióny budíků... Crrrrr... Cink... Píííp... Tůůů... Divné zvuky. A všechny ty pitomé hlavy, co si to se svým vnitřním kompasem namíří rovnou ke kafi a zubní pastě. A já se budu vracet, abych se dostal do postele a usnul... a nikdo vedle mě... Ono je někdy lepší, když vedle vás nikdo není, než když vedle vás je někdo, s kým se nemáte rádi nebo když... Není to lepší, když člověk spí sám?

ONA Většinou jo.

ON Tak to mi udělalo radost.

ONA Co?

ON Že jsme se shodli. Aspoň jednou jsme se shodli. Našli jsme společnou půdu.

ONA Chcete strávit svou noc na mé půdě?

ON Možná... A co vaše dcerka, je v tuhle hodinu už v posteli?

ONA Ještě jednou řekneš něco o mé dceři a zabiju tě!

ON Klid, má drahá... Jen klid.

ONA Drž hubu! Nejsem tvoje drahá!

ON Tak se uklidníme... Je to totiž zvláštní, ráno by mě doopravdy ani nenapadlo, že za vámi dneska půjdu, že tady budu sedět naproti vám, víte.

ONA To je skutečně zvláštní.

*Ona si nalije něco k pití.*

ON Jen jsem si tak vyšel ven, abych se trochu nadýchal čerstvého vzduchu, koupil noviny a salát... Ano, ano, salát, počítal jsem totiž s tím, že budu mít návštěvu. Ale znáte návštěvy, nemůžete se na vůbec spolehnout. Nejdřív se vám z ničeho nic ozve a v poslední chvíli zase všechno odvolá... Salát, vínečko a sýr – to je to hlavní, to je podmínka *sine qua non*, ale já mám štěstí, mám hned vedle jednoho Araba.

ONA Kašlu ti na ty tvý saláty.

ON To byste neměla. Právě díky němu jsem tady s vámi. Jsou totiž věci, který se dějou vevnitř a my je vůbec nemůžeme změnit, jsou to takové malé osudové okamžiky, které se nabalují jeden na druhý – hosti, Arab, nečekané odvolání návštěvy... A najednou, jako by to frčelo po kolejích a osud mě zezadu postrkoval, letím, kloužu, valím se k vám... Stanice Strasbourg-Saint-Denis... Chtělo by to tam místo neočekávaných událostí něco strčit, aby člověk tu díru ucpal. A najednou jsem vyšel čtyři patra a byl jsem tady, u vás, ve vašem pokojíku, naproti vám.

ONA Devadesát sedm schodů.

ON To je jako sen.

ONA Vypadá to tak.

ON Máme čas si to představit.

ONA Jako když plavčík šplhá do koše.

ON Nesmí se na to myslet, protože jinak těch devadesát sedm schodů k rozkoši každého dostane, pane bože.

ONA Posilujou se tím lýtky.

ON Prokristovyrány, tak proto máte tak krásné nohy!

ONA Jen se koukni! Takový jsi určitě ještě neviděl.

ON Tak to ne. Víte, mně přijde neuvěřitelné, že vydržíte stát celý den na jedné noze a čekat... To bych já nezvládl.

ONA Ne?

ON Ne, tím se jsem jistý. Rozhodně ne. A proto by vám kolo udělalo určitě dobře... vašim nohám... Když tak celý boží den jen stojíte.

ONA (*ironicky*) Proto se člověk docela rád natáhne. Ráda bych si s tebou natáhla...

Odpočinula bych si... A ty mě tady zatím zanedbáváš.

ON Jste taková běloučka... Bez líčení musíte být vskutku okouzlující.

*Je slyšet španělská hudba, neurčité retro, zdá se, že zní odvedle.*

ONA Sedumadevadesát.

ON Sedumadevadesát čeho?

ONA Sedumadevadesát. Tak. Slyšíte tu hudbu? To je *Bolero*... Ta moje španělská kámoška s těma pumama. Už se vrátila.

ON Ono se to může někomu líbit?

ONA A co jako?

ON Taková slavnostní melodie ve chvíli tak velké úlevy...

ONA Úlevy! No ty máš teda výrazy!

ON No tak když se člověk miluje.

ONA To je její specialita. A vůbec, mně se ta hudba docela líbí.

ON A za ní jste mě posílala?

ONA Jo.

ON Jako krávu k býkovi?

ONA Ale to ty bys byl v roli tý kravky.

ON Skvělé. Až do smrti, uši a oháňku by si nechala a z nebe by se snášel déšť z červených a bílých květín a kapesníků a poletovaly by za řevu a výkřiků. Olé, olé...

ONA Nechte už těch keců! Řeknete mi konečně co vlastně chcete? Chcete mé prachy? Dám vám je. Jste poliš? Co vlastně chcete? Chcete mě ošukat? No tak jdeme na to... Kurva!

ON Nechte to plavat...

ONA Nechávám to plavat...

ON Mám rád takový milý ženský hlas. To mě ohromně vzrušuje.

ONA Chceš, abych ti zazpívala? Kdo tě sem poslal? Co chceš?

ON Zazpívala... Proč ne? Jsem si jistý, že zpíváte velmi dobře. Zazpíváte mi písničku? Ale ne tu, co zpívá vaše kamarádka. Něco trochu...

ONA Ty seš fakt úplněj švihlej.

ON Nechce se vám?

ONA Vypadni!

ON Tak teda zazpívám já vám. Ale varuju vás. Neumím zpívat. Zpívám úplně falešně... Nedívejte se na mě... Já se pak stydím. Je zajímavé zpívat před někým, koho tak trochu znáte...

*Začne zpívat hloupou, starou italskou písničku... přestane a křičí.*

ON Pokračujte, prosím...! Nelíbí se vám, jak zpívám?

ONA Drž už konečně hubu!

ON Ano... Ano, když se vám to líbí, můžu vám, madam, zazpívat ještě nějakou jinou? Jakou byste chtěla? Znam hodně věcí z italského repertoaru a taky pár francouzských písniček, které dávají v rádiu.

ONA Zavři tu zasranou hubu a strč si ty své kecy někam! Trhni si...! Nebo ti rozbiju hubu!

ON Uklidníme se... ano...

*Ona prudce vyrazí směrem k němu, perou se, jemu se podaří ji přeprat a chytnout ji za ruku. Ona mu plivne do obličeje.*

ON (utírá se) To se nesmí... To se nesmí.

*Najednou, jako by ho něco ranilo, se posadí na kraj postele. Ona je bledá, během zápasu ztratila svou blond paruku. On si všimne, že ona je bruneta. Ona se sklouzává po zdi k zemi, posadí se a rukama probírá svou umělou hřívu... Stále je slyšet hudba. .. Oknem proniká namodralé světlo a kreslí na zemi obrázky... Pauza.*

Plivat lidem do tváře není správné. Proč jste je nezavolala? No proč? Bylo to tak jednoduché.

Škoda že nechodíte ráda na ryby. Naučil bych vás, jak se zasekává háček. Ryba se mrská, skáče. No jo. To byste musela vidět. Někdy skáčou i metr vysoko nad hladinu a bojují s vámi celé hodiny...! Až se vám z toho třesou nohy. Musíte pak povolit vlasce a ony se vám pak ukáží... úplně. Teda skoro. Brání se a vy si je přitáhnete jako krásné stříbrné letící torpédo. Jemně přitáhnete vlasce a vytáhnete je na břeh. Otevírají tlamičku, dusí se na vzduchu, poskakují, prohýbají se, mrskají sebou a když jim dáte ránu, tak okamžitě dodělají a v tlamě jim zbyde trocha krve.

ONA Nemluvte už o rybách.

ON Proč?

ONA Můj otec prodával ryby.

ON Aha, chápu.

ONA Jistě.

ON Nemáme stejné záliby, škoda.

ONA To je škoda.

ON To mě trochu mrzí. Myslel jsem si, že máte ráda stejné věci jako já.

ONA Jste nemocný!

ON Protože mám rád ryby, hory a kolo.

*Znovu se podívá na hodinky.*

ON Jste vlastně stejně hezká brunetka, jako jste byla blondýnka. A mně se většinou brunetky nelíbí.

*Pauza.*

ONA Co po mně teda chcete?

ON Vy tak hezky přecházíte od tykání k vykání. Je pravda, že plivat lidem do tváře není zrovna nejlepší způsob jak zjistit, co si myslí.

ONA Jak jste věděl, že...

*On se velmi zvláštním způsobem upřeně dívá na hodinky.*

ON Už to nebude dlouho trvat.

ONA Co nebude dlouho trvat?

ON Čekání.

ONA Nevím, co si o vás mám myslet.

ON Takové věci se neříkají a mně nevadí, že si o mně nic nemyslíte.

ONA *(jakoby pro sebe)* Nemocnej, blbej nebo pitomej...

ON To taky, to se taky neříká.

ONA ...Jasně, blbej nebo pitomej.

ON Říkáte to proto, že máte strach.

ONA Z vás?

ON Z toho, co by se mohlo stát. Vlastně je to docela dobrá kombinace na to, aby člověk neměl deprese... blbej a pitomej.

ONA Možná... Možná máte pravdu. Možná je lepší bejt blbej.

ON A pitomej.

ONA Pardon... a pitomej.

ON Děkuju... "ve velkém kole světa bez utrpení dva druhy lidí žijí – ti, kdož znají všechna světa tajemství a ti, kdo o nich ni zbla netuší..." To je moc hezké a není to z mé hlavy. Ale to vám je jasné.

*Dívá se na hodinky... Stoupne si a zhasne světla tak, že zůstane svítit jen malé modré světélko... Vezme svou tašku a odloží ji za zástěnu...*

Už je to tady!

ONA Co je tady?

ON Zítra! Byla půlnoc.

ONA No a?

*On zmizí za zástěnou... Když opět vyleze, drží v rukou narozeninový dort se čtyřmi velkými zapálenými svíčkami.*

Co to má znamenat?

ON (zpívá) Hodně štěstí, zdraví...

ONA Co to má znamenat?

ON Co? Copak dneska už pár minut nemáte narozeniny?

ONA (vážně) ...Mám.

ON (jistěji) ...No vidíte.

ONA (rázně) Jak to víte?

ON Doufám, že máte ráda jogurtové dorty... Ale nejdřív je musíte sfouknout... No tak, musíte je sfouknout...

*Ona nejistě sfoukne svíčky.*

ON Bravo... Skvělé... Všechno nejlepší!!!

*Zatleská, sundá svíčky, vyndá z kapsy zavírací nůž a rozkrojí dort na čtyři díly, zavře nůž a nechá ho na stole.*

Dejte si! Není otrávený, podívejte, já si dám...

*Ona jí a upřeně na Jana dívá.*

ON Chutná vám ten můj jogurtový dort?

ONA (chladně) Výbornej.

ON Tak to mám radost, bál jsem se, že se mi nepovedl.

ONA ...

ON No, měl jsem takový strach z toho, že se mi nepovede, že jsem celou dobu zůstal stát u trouby.

ONA Proč to děláte?

ON Protože máte narozeniny.

ONA (tvrdě) Ale narozeniny někoho, koho neznáme, se neslaví.

ON A co z toho! Pořád je to dort se čtyřma svíčkama... a... a... a... se šampaňským!!!

*On jde do své tašky pro láhev, když se vrátí, Lola stojí nehnutě s jeho nožem v ruce.*

Aha... dobře, dobře.

ONA Oslava skončila.

ON Ani jsme si nezatancovali a nepřipili šampaňským.

ONA Kdo jste?

ON ...Jen klid... Vysvětlím vám to.

ONA Hned!

ON Měl jsem strach.

ONA Z čehos měl strach?

ON Že to nevyjde. Strašně moc jsem vám chtěl připravit překvapení a tak moc jsem chtěl, aby to vyšlo.

ONA Co?

ON Vaše narozeniny.

ONA Kdo seš?

ON Já?

ONA Co mám pro koho udělat? Jak ses všechno to o mně dozvěděl?

ON (přemýšlí) Málokdy jsem měl takový strach, že se něco pokazí... Když člověk na něco moc myslí, tak se to pokazí.

ONA To je fakt, že když na něco moc myslíš, tak to pak zpackáš.

ON Já jsem chtěl, aby to vyšlo. Bylo to jako sázka, chápete, co chci říct?

ONA Ne, vůbec ne.  
 ON Ted' už to nemá cenu.  
 ONA Sázka s kým?  
 ON S nikým.  
 ONA Děláš si ze mě srandu?  
 ON Ne... ne... Se životem... Jen taková sázka se životem... řekl jsem si... Honzo, když jí popřeješ všechno nejlepší k narozeninám, tak život stojí za to, abys ho žil.  
 ONA Jo, nerozumím ničemu z toho, co mi tady vyprávíš.  
 ON Tady není co chápat. To jsou moje záležitosti.  
 ONA Tak ty svoje záležitosti vytas.  
 ON Ano, ano, kdo si počká, ten se dočká. Určitě chápete, že kdybych zmizel, kdybych chcípnul, tak si toho skoro nikdo nevšimne, a tak člověk potřebuje změnit klima a já mám často chuť vypadnout pryč, odejít do ráje, třeba toho, co je na obrázku na čokoládě.  
 ONA Domek a malý molo.  
 ON Hmm... Ano, tak tam bych jel na ryby.  
 ONA Myslíš si, že jsem padlá na hlavu?  
 ON Padlá? Ne, to ne.  
 ONA Tak, jak se ta rybička musí cejtit, když je zaseknutá! Koukej, že jsem se o tebe něco naučila. Máš háček zaseknutej v patře, brouku.  
*Ona ho chytí za vlasy.*  
 ON Au! Ne, za vlasy ne! Zabte mě, ale netahejte mě za vlasy.  
 ONA Tak to konečně vybal!  
 ON Ano, jistě, ano.  
 ONA Řekni mi...  
 ON ...Nechci vám ublížit. Nechtěla byste mě pustit ty vlasy? Já bych se rozbrečel a nemohl bych vám to vysvětlit.  
*Pustí ho, ale stále ho ohrožuje nožem.*  
 Nechcete si odložit ten můj nůž? Ze začátku mě to trochu vystrašilo, ale teď je to spíš legrační... Jestli ho do mě chcete vrazit, jestli mě chcete podržnout a nechat vykrvácet jako prase, tak to musíte bodnout sem. No tak. Tady musíte říznout. Zabte mě, jestli chcete.  
*Ona se trochu zklidní, ale stále ho ohrožuje.*  
 Můžu tady otevřít tu láhev?  
 ONA Otevři ji.  
 ON Napijeme se, bublinky to všechno pročistí.  
*Ona si sedne na postel... on otevírá láhev.*  
 Musíte to správně přidršet, jinak to máte všude.  
 ONA Moc si nevyskakuj, nebo ti to naleju rovnou do nosu.  
*Pauza. On nalévá šampaňské.*  
 ON Vypadáte unaveně.  
 ONA Hele, viděla jsi někdy, ty nádhero, svůj ksicht v zrcadle? Aspoň na chvíli?  
 ON V tuhle dobu už normálně spíte?  
 ONA Začínám brzo ráno, za svěžího rána, jak ty říkáš, a chodím lovit prašule.  
 ON Já vím. Často na vás koukám, ale vy, vy si mě nikdy nevšimnete. Jako bych byl úplně průhledný. Nikdo se mi nikdy nedívá do očí. Nikdy! Nikdy.  
*Směje se.*  
 ONA Dneska jste byl poslední zákazník. A jakej zákazník. A to jsem si říkala: no jo, podle toho jak je smutnej, tak to bude zas bude trvat věčnost.  
 ON Nechval dne před posledním zákazníkem, jak se říká. Je to šampaňské

dobré?

ONA Jako ten dort. Člověk by řekl, že ta dnešní noc je úplně na ruby. Všechny ty šílenosti, jedna za druhou, co pro mě byly jak rány kladivem do hlavy. Cejtím se úplně prázdná. Chtěla jsem tě oddělat, ale teď už vůbec nevím... Vzbuzuješ ve mně soucit.

ON To je to světlo. Já vím, že to je nepříjemný. Voní to jako lilie.

ONA Myslíš?

ON Jo.

ONA Já myslím, že ne.

ON To proto, že jste na to zvyklá.

ONA Mně se nezdá, že by to vonělo po liliích.

ON Jako lilie, já říkal jako lilie...

ONA Jo, ale spíš ne.

ON Tak to jste možná vy, vaše vlasy nebo vaše mýdlo, co tak voní.

ONA Mezi všema těma smradama tady se ti zdá, že cejtíš lilie.

ON Kašlu na to, co se stalo předtím. Mně se prostě zdá, že tady je něco, co moc hezky voní.

*Docela dlouhá pauza, znovu je slyšet španělská hudba.*

ONA Je čas na mátovku.

ON Na co?

ONA Na mátovku.

ON Bábovku?

ONA To není k smíchu.

ON Ne.

ONA Seš fakt divnej.

ON Ne.

ONA A když budu tvrdit, že seš fakt dost dost divnej?

ON Myslíte?

ONA Jo.

ON Jako babičky.

ONA Zdaj se ti divný?

ON Ten váš mátový odvar, jako od babičky.

ONA To není odvar ale cigareta.

ON Mentolka.

ONA Jasně... Když jsem ospalá, tak si dám mentolku, a pak usnu. Přes den se toho děším, ale takhle před spaním, nevím proč, si zapálím mentolku. Taková svěží mátovka... Uklidní mě to, a dobře se mi pak usíná, a po jednom dvou práscích mě nic netrápí.

ON Ano.

ONA Ale teď nemůžu.

ON Proč?

ONA Proč, proč, ty máš ale blbý otázky. Seš tady, tváříš se jak idiot a děláš blbý fóry! Tváříš se jako svatoušek, ale každého nasereš.

ON Ale vy jste tady se mnou sama.

ONA Zato ty vydáš za deset.

ON A to vám brání, abyste si vzala svoje prášky?

ONA Valetol, ibuprofen, meproamat, rohypnol, valium, většinou hned, jak vypadne poslední zákazník.

ON Hezká básnička.

ONA Seznam míst, kudy se chodí na kutě. Ale proč ti vlastně vůbec vyprávím. To

jsou moje osobní věci.

ON Je to tak prostě jednodušší.

ONA Co jako?

ON Mluvit s někým cizím... s někým, kdo jen prochází.

ONA Ty neprocházíš, tys tady ztvrdnul i se svým pérem a nožem a nic po nikom nechceš!

ON Viděla jste, že ten nůž...

ONA ...

ON Mně nebude vadit, jestli se vám chce spát. Spíš to bude fajn, když vás budu moct pozorovat, jak spíte.

ONA Víš, co by udělalo dobře mně? Kdybys mě nechal na pokoji, seběhnul těch pár schodů a vrátil se zpátky domů do své postýlky.

ON Ne, tak to opravdu nemůžu. Aspoň zatím ne. Musím nejdřív všechno strávit.

ONA Dort.

ON Ano, dort a všechno to... ještě že byl ten dort, kvůli vám jsem přišel o hlavní jídlo.

ONA Co si o sobě myslíš?! Že si najednou tak vyskakuješ!

ON Ale ne, ne, to není vaše chyba! Ale kvůli vám jsem zmeškal večeři. A vlastně bych mohl říct že díky vám.

ONA To vám udělá dobře.

ON (*nespokojeně*) ...jsem tlustý.

ONA Je dobré někdy vynechat jídlo.

ON Nebo nejsem tlustý?

ONA ...

*Prohlíží si ho trochu povýšeně, odshora dolů.*

ON Je strašné nacpat se, když je člověk sám. A proto já chodím do restaurace, kde mě znají. Řeknou: Dobrý den, Jeníku, jakpak se dneska máte? A než stihnu odpovědět, podají mi jídelní lístek. Dlouho si ho prohlížím a dělám, jako že si vybírám. Ale já ho znám nazpaměť, většinou si dávám pořád to stejné. Vidíte, dneska bych si dal kuře po baskicku... Víte, takovýchle drobné zvyklosti se neporušují. To je jako s tou vaší mentolkou před spaním.

ONA Jo.

ON Jsem tlustý?

ONA Ne.

ON Rád bych viděl, jak kouříte tu mentolku.

ONA A nechceš po mně ještě něco?

ON Tak, vidět vás, jak spíte.

ONA Spím jako každej jinej.

ON Ale ne, to ne, vy nemůžete spát jako ostatní. Tomu nevěřím. Vy ne!

ONA Na boku, odlíčená, s roztaženýma nohama a zdá se mi o tobě.

*Ona jde za zástěnu.*

ON Spíte nahý?

ONA A jak spíte vy?

ON Hluboce.

ONA Hluboce v pyžamu?

ON V létě nahý, v zimě v pyžamu s trochou kolínské, kterou si dávám do vlasů a na hrud', do chlupů, tak... ono to pak dělá dojem, jako že s vámi někdo v té tmě je... jako by tam byla žena, co právě akorát vstala a šla se do kuchyně napít.

*Lola se vrátí odlíčená.*

ONA Jako Marylin, úplně nahý s parfémem.

ON Já nevím... Možná jako ona, máte pravdu.

ONA A vy čekáte, až se vrátí z kuchyně se skleničkou vody.

ON Ano, každou noc čekám, až se vrátí... když nemůžu spát. Já si neberu prášky ale noviny a čtu všechny inzeráty, a přitom usnu, mezi inzeráty. Pohledná žena hledá muže jako jsem já, jako jsem já, jako jsem já a já usnu... *(směje se)* ...máme každý nějakou tu svou libůstku?

ONA Jo, každej máme svoji mánii.

ON V každém případě tím nikomu neškodíme. Bez toho tučného válečného malování na obličeji jste úžasná. Já mám rád jen vůni rýžového pudru.

ONA Je potřeba bejt pestrobarevná kočka, dobře živená, co dobře vypadá. Přirozenost vám zákazníci nenažene.

ON Vidíte, můj život je plochý jako prkno. Vy mě neznáte, proto je těžké, abych se vám představil, abych vám vyprávěl něco o svém životě a vy jste přede mnou neutekla.

ONA To mě překvapuje. Klíč máte vy.

ON Ach ano, tom je pravda, zapomněl jsem.

ONA Já ne.

ON ...Ne že by byl můj život tak strašný, ale nikdy se v něm nic nestane. Tak jako vy, taky jen procházíte.

ONA Ale velký věci se už stejně nedějou.

ON Aspoň jednou bych se chtěl dostat na druhou stranu, jenom abych se z druhé strany mohl podívat, jak se to dělá být s někým šťastný a naprosto bezstarostný.

ONA Ty ale nejseš sám.

ON Celý život je prošpikovaný nejistotou.

ONA To jo.

ON Tak se aspoň trochu v něčem podobáme.

ONA Já bych se vám podobat ani nechtěla.

ON *(pauza)* ...Vlastně máte pravdu. Právě proto uzavírám sázky se životem... abych nabral aspoň trochu síly, abych našel aspoň malý důvod pro život. Taky bych se sobě nechtěl podobat. Když jdu normálně po ulici, tak třeba zavřu oči a pomalu počítám až do stovky. Když napočítám sto, tak je teprv můžu otevřít... Vracím se pak do jiného světa, přenesu se jinam. Nevíš, kdo tě potkal, dostaneš se prostě do slepé uličky mezi spoustou lidí, máš pocit, že jsi prošvihla hromadu důležitých věcí, náhodu nebo třeba lásku... a dostaneš se pak na místo, kde je všechno nové a prohlížíš si lidi z jiné doby, z jiné dimenze, je to opravdu zvláštní pocit...

ONA Jako taková malá cesta.

ON Ano, to je ono, malá cesta... cesta, kdy nevíš, kam dojdeš... narážím do lidí, odrážím se jako káča od jednoho do druhého, kymácím se sem a tam. Pokřikují, remcají, nadávají mi a já neříkám nic. Já jdu do nikam a počítám 70, 71, 72 a neotevřu oči. Jdu dál mezi lidi. Stoupám do kopce, přecházím přes ulice, riskuju... Když otevřu oči, celé moje tělo jako by mělo závrať. Stoupám nahoru a často, když pak otevřu oči, tak brečím. Nevím ani proč, ale brečím jako malý kluk, ale není to slyšet a přesně nevím, jestli je mi z toho dobře nebo špatně.

ONA Taky to trochu znám. Nej dřív se to tady rozběhne, a pak se to zase sevře, jako když tam člověk dostane pořádnou ránu.

ON A ať jsi smutná nebo šťastná, tak tě to stejně rozerve, otevře se to.

ONA Život není žádná sranda.

ON To ne. Pořád si připadám, jako bych byl na špatném místě. Na ulici mám pořád pocit, jako že je láska tak padesát kroků napřed. A tak běžím jako blázen, plíce si málem utrhnu a láska už přede mnou není. Je teda za mnou, myslím si, v těch



krásných bílých šatech, zastavím se, ale nikdy nevidím, jak prochází kolem mě.

ONA Kolem mě prochází pořád.

ON To ale není láska. To já znám. Vím přesně, co to je zač.

ONA Co to teda je?

ON Něco jiného, náhražka. Kousíček ušmudlané lásky a nenávisti... nenávisti. Když jí člověk aspoň trochu nemá, tak nemůže, ne, ne, nemůže. Musíte si vybrat mezi touhou plnou nenávisti, která se chce pořád bít, a mezi opravdovou láskou, která se k tobě přilepí jako siamský dvojče. Ale když je člověk mezi nima jenom s tím kousíčkem lásky a kousíčkem nenávisti, tak je to strašný. A tam uvnitř je touha všechno spálit.

ONA Možná máš pravdu. Možná právě že mezi láskou a nenávistí, právě mezi těma dvěma je těžký se pořádně nadechnout. Ale co se děje mezi mejma nohama, to můžu cejtít jenom já, jestli to je láska nebo ne, přítelíčku! A takhle to cítí každá ženská, i když je kurva.

ON Přesně tady to je.

*Ukazuje to místo svým prstem.*

ONA Prstem se neukazuje.

ON Tady.

*Lehce se dotkne Lolina břicha.*

ONA Jo... jo, přesně tak... Mezi lidma jsou neviditelný lana, provazy, kterou vedou od jednoho srdce k druhému, od jednoho pohlavního orgánu k druhému a nikdy je nemůžeme přerušit. A většinou zjistíme až za hodně dlouho, že jsme s někým takhle spojený, a ani to netušíme.

ON Jo, ani to netušíme.

ONA A tady nejde o nějaký zkurvený kec, polohy nebo o prachy... spíš o nějakou tu vůni, o mikroby, který se ti dostanou do nosních dírek. To je prostě osud, když kluk potká holku, ona si ho všimne a tečka, nemůžou dělat nic jinýho než se milovat. Tak to prostě je. Proti lásce nemůžeš bojovat. To je nemoc, která se někdy časem smeje... zbytek to je řemeslo, ale ne láska...chápeš, řemeslo! Ta špína tě nakonec pomalu nechá chcípnout... Já mám tady na seznamu čekatelů takový týpek, který ze sebe potřebují dostat všechny možný sračky, který mají vevnitř v břiše, a ze dna pak se zavřenýma očima vytáhnou kousek lásky. Rozkoš oslepuje.

ON Bez násilí.

ONA Už se pak nehýbeš.

ON Zničený jako mrtvolka.

ONA A když znova otevřeš oči, celý svět ti zmizí.

ON Ano, zmizí. Hlavně když člověk křičí, takhle, aaach. Opravdu jsem si nemyslel, že byste mi mohla vyprávět takovýhle věci.

ONA Mluvení je jako vítr. Slova jsou jako lubrikant, aby věci líp klouzaly.

ON Slova nejsou konkrétní.

ONA Jo, to jo, nejsou konkrétní. *(najednou se zasní)* ...chceš abych ti něco ukázala?

ON *(šťastný)* Ano, jistě.

*Jde pro něco, co je za skříňkou. Je to malé kulaté akvárium se zlatou rybičkou uvnitř.*

ONA ...Velrybouš...

*Drží si akvárium na břiše, jako by byla těhotná.*

ON Co to je?

ONA Moje zlatá rybka. To je jasný, ne?

ON Už jsem si všimnul.

ONA Představte se – Velrybouši Jan, Honzíku Velrybouš, a je to.

ON (vesele) Těší mě... Když chce člověk společnost... aspoň je to čistotnější než kočka.

ONA On určitě. Nikoho neštvě.

ON Nosíte si ho všude s sebou?

ONA Zůstává tady.

ON Patří k dekoraci.

ONA Skutečný klenot.

ON Umí vás chránit?

ONA Od samoty určitě. Je to hodnej malej kluk.

ON Jak víte, že to je muž?

ONA Nevím, ale cítím to. Je to kluk a hotovo. Od začátku jsem byla přesvědčená, že to je sameček.

ON Podle způsobu pohybu se mi zdá, že je to spíš holka.

ONA Neposlouchej ho, Velrybouši, říká to, jen aby tě naštvál.

ON Říkám vám, že je to holka.

ONA Přestaň, vystresuješ mi rybičku.

ON O tom pochybuji, ony jsou ohromně přizpůsobivý. Ale podle toho, jak se natřásá, tak vám přísahám, že je to holka.

ONA Já mu snad radši přiznám tu rybu... nebo bude mít pořád kecy.

ON Tady na ulici Saint-Denis se ryby neprodávají.

ONA Vy byste ji chtěl ulovit? To byste musel bejt cvok. Stejně je na jídlo moc malá.

ON Tyhle potvůrky jsou dobré do polívky.

ONA A mně se líbí jenom se na ně koukat. Házíš jim do čistý vody krmení, jen abys je viděl plavat, ale nemůžeš se jich dotknout... A tak to má být.

ON To je trochu jako v televizi, čučíš na hezkou holku, kterou bys chtěl milovat, ale nemůžeš si na ní šáhnout.

ONA Jo, telka. Takže konec vysílání... Řekneš mi už konečně, na co si tady hraješ?

ON ...konečně... máte pravdu. Už se bude brzo rozednívat. A já vám dám klíč. Ne tenhle, ale jiný.

ONA Davaj!

ON Ne tak rychle, Lolo. Vy se teda jmenujete Lola?

ONA Ano.

ON Dobře. Jednou ráno jsem se vracel domů a všiml jsem si jedné dívky, asi tak padesát metrů přede mnou... Šel jsem za ní, pozoroval jsem ji, ale tak aby si mě nevšimla. Říkal jsem si, že by těch padesát metrů přede mnou třeba mohla jít láska. Tak jsem začal pomalu klusat, jako bych se chtěl pořádně vydýchat, a když jsem byl vedle ní, tak jsem se pořádně rozběhl, v davu lidí jsem jí sebral tašku a utíkal jsem až domů. Chtěl jsem si co nejrychleji prohlédnout svou kořist, svůj poklad... ano, bylo to poprvé, co jsem okradl lásku, vlastně ženu, kterou bych možná mohl milovat, nebo která by mohla milovat mě, kdo ví? Otevřel jsem tašku, byla v ní rtěnka, řidičák a rodinná fotografie v průhledném pouzdře, její fotografie s miminkem v náručí, kapesník, malá peněženka nebesky modré barvy, krabička prášků a balíček...

ONA Mentolek.

ON Ano, ano, přesně tak. Ale všechno jsem té dívce vrátil.

ONA Kromě fotek.

ON Z rubu jsem si na ně napsal jméno a příjmení té dívky a všechno to, datum narození... a přilepil jsem si je na ledničku vedle obrázku z čokolády s těmi italskými jezery, s těmi úžasnými italskými jezery.

ONA Tak to je ono.

ON Nic složitého.

ONA Nic složitého.

ON Já jsem nikdy nezapomněl. Chtěl jsem vám popřát všechno nejlepší k narozeninám, to je všechno a nevěděl jsem, jak to mám udělat.

ONA No, tak už to je.

ON No jo, já už žiju dlouho s vaším obrázkem, už dlouho si vás představuji. Pořád jsem nevěděl, jak to udělat, abych se k vám dostal. Tak dlouho jsem si připravoval, co vám budu chtít říct, a pak jsem to všechno stejně zapomněl... Je to šílený, člověk je hned vevnitř, znám ten dům nazpaměť a nic, ani slovo nebylo tak, jak mělo být, jak jsem si to vymyslel. Jako ve škole. To je hloupé. Chtěl jsem vám toho tolik říct. Tomu říkáte vyznání.

ONA To je v pořádku, to tys říkal, že slova nejsou dobrý.

ON Ale pomůžou... Slyšíte *Bolero*, zase se vrátila do práce?

ONA Jo.

*Ona zpívá.*

ON Osumadevadesát.

ONA Sakra... (*potichu, skoro šeptem*)... Vykouříme ji spolu?

ON Jako cigaretu pro odsouzeného...

*Směje se.*

ONA Je jemná a svěží.

ON Já vlastně mentol nemám rád, ale zkusím to. Prý se to nesmí kombinovat s homeopatiky.

ONA Nemusíš.

*On kouří, ale viditelně je nekuřák.*

Ty nešlukuješ.

ON Promiňte, já normálně nekouřím. Teď je to výjimka. Pomáhá mi to, abych aspoň něco dělal. Abych zabavil ruce. Normálně nekouřím.

ONA Tak nekuř!

ON Ano, ale když kouřím, tak jsou vaše ústa tak trochu na mých.

ONA Ale no tak, nech toho.

ON Proč?

ONA Proto.

ON A je to fuč. Už to moc pálí.

*Ona típne cigaretu.*

ONA Jo.

ON Můžu si ten vajgl nechat?

ONA Jestli chceš.

ON To není jenom obyčejný vajgl, to je dárek od vás. Suvenýr.

ONA Podívej se na mě a zhasni světlo. Ať máš na co vzpomínat.

*Pauza, on jde zhasnout světlo.*

Mně po tobě zbyde obrázek tvý tváře s otevřenou pusou. A už se ho nezbavím.

ON Já taky, já vás vidím jako zjevení. Zavřu pořádně oči a vy se mi pořád míháte před očima.

ONA Z fleku si můžem kohokoli představit, jako takovou vzpomínku.

ON A stejný je to třeba s obrázkem Pany Marie, co nosíte dlouho u sebe. Já to dělal na katechismu. Abych měl zjevení. Máte pak pocit, že Pana Maria je s vámi v místnosti.

ONA O tom jsem nic neříkala.

ON Jako by ten druhý umíral v ohýnku?

ONA Jo, přesně tak.

ON Mně se teď chce umřít.

ONA Umřít není těžký, když člověk ví, že žil pořádně, aspoň jednu noc, aspoň jednu hodinu, jak se patří. Jediná minuta může zničit celý život, a pak se všechno zastaví.

ON To se lehko říká.

ONA To se cítí, neříká, cítí!

ON Jenom si být jistý, že člověk neudělal někde chybu.

ONA Zpackanej život a skoro pro nic.

ON Jen tak čurat do vody a koukat se na to. Proč jste na mě tak hodná?

ONA Protože nejseš zlej.

ON A co víte?

ONA Nic, vlastně nic, ale to je mi jedno. Já ti taky musím něco říct.

ON No tak.

ONA Je to tak nějak hnusný a krásný zároveň, když držíš někoho pod krkem, tak jak jsi to chtěl udělat se mnou. Když jsi mě vydíral řečma o mé dceři...

ON Promiňte, že jsem měl potřebu mluvit o vaší dceři... slibuji vám...

*Náhle jí popadne vztek, jako by mluvila k někomu jinému.*

ONA Ne, nic mi neslibuj, nikdy! Sliby jsou na hovno, rozumíš, na hovno. To jen abys věděl, že jsem mohla zavolat.

ON Jistě.

ONA Chlapi jako ty jsou ty nejhorší. O všechno jste přišli, o hrdost, o chuť do života, a proto jste nebezpečný.

ON Nevykládejte si to špatně. Jen jsem tady chtěl být s vámi.

ONA Jen jsi tady chtěl být se mnou.

ON Ano.

ONA A co z toho mám já, můžeš mi to prosímtě říct?!

ON Nic, já vím. Nic.

ONA Nic, ubožáky, jako seš ty, by bylo nejlepší udupat.

ON To byste neměla říkat.

ONA Budu si říkat, co budu chtít! A strč si to třeba do prdele, já si budu dělat, co budu chtít!

ON Odust'te, že jsem začal mluvit o...

ONA Ne, ne. Nikdy ti to neodpustím. Nikdy!

ON Nechám vás teď samotnou.

ONA Ne, zůstaneš tady!

ON Je mi to s vaší dcerou líto.

ONA Je mrtvá, pět let je mrtvá. Mrtvá. Mrtvá. Dokáže to ta tvoje mrňavá palice pochopit nebo ti ji mám rozmlátit. Mrtvá. Byla to moje jediná láska. No tak, je ti to líto, co, je ti to líto?

*Pauza.*

ON ...Na shledanou... Madam...

ONA Fakt mi nevadíš, jestli chceš, můžeš tady zůstat.

*Pauza. Vypadá to, jako by se on měl rozpadnout.*

ON ...Měla jste pravdu... Jediná minuta může zničit celý život, a pak se všechno zastaví. Ještě vám něco dlužím. Myslel jsem, že to bude hezký dárek.

*Vytáhne fotografii, kterou vyndal ze své tašky.*

ONA (šeptá) ...Je to hezký dárek...

*Pauza.*

ON Sbohem... (jakoby pro sebe) Škoda že nechodíte ráda na ryby. Naučil bych vás, jak se zasekává háček. Ryba se mrská, skáče. No jo. To byste musela vidět. Někdy skácou i metr vysoko nad hladinu a bojují s vámi celé hodiny...! Až se vám z toho třesou nohy. Musíte pak povolit vlasec a ony se vám pak ukážou... úplně. Teda

skoro. Brání se a vy si je přitáhnete jako krásné stříbrné letící torpédo. Jemně přitáhnete vlasec a vytáhnete je na břeh. Otevírají tlamičku, dusí se na vzduchu, poskakují, prohýbají se, mrskají sebou a když jim dáte ránu, tak okamžitě dodělají a v tlamě jim zbyde trocha krve.

Jen jsem chtěl být...

*Vytáhne z kapsy svazek bankovek a položí je na noční stolek. Ona ho pozoruje, vytáhne si mentolku, kouří, on rychle odchází. Ze spodního patra je znovu slyšet španělská hudba... Ona bere do ruky fotografii... Tma.*

Konec